

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1080

26.11.2023 (134)

Michael Kühnen

Politisk soldatverksamhet: SA:s tradition och anda

Del 3

SA:S TRAGEDI (1933/34)

Den 30 januari 1933 tycktes uppfylla alla de revolutionära kämparnas förhoppningar: Segern hade vunnits, Führern hade blivit rikskansler; NSDAP hade blivit den tyska nationens ledande politiska kraft, dess stormavdelning svällde oemotståndligt - i juni 1934 bar redan mer än tre miljoner tyska män stolt SA:s bruna skjorta; stabschefen var riksminister och hade vid segerpartiets riksdag i september 1933 symboliskt pekats ut som den starkaste personligheten efter Hitler och nästan jämbördig med Führern. Och ändå, i bakgrunden, växte ett berättigat missnöje inom SA:

Det talades för lite om förverkligandet och genomförandet av den nationalsocialistiska revolutionen, för mycket om ett "nationellt uppror" som nu var fullbordat. Men en allians och kompromiss med den fortfarande mäktiga reaktionen i Reichswehr, administrationen och ekonomin var inte en seger, var bara en halv framgång. SA:s kamp hade alltid varit mot den röda fronten OCH reaktionen, ända sedan de första nationalsocialistiska revolutionärerna hade förråttts och skjutits ner av reaktionen den 9 november 1923. Rödfrenten hade konsekvent eliminerats och slutligen besegrats efter den 30 januari 1933, den nationella revolutionen hade segrat - men var var den socialistiska revolutionen, som konsekvent borde och nu måste eliminera reaktionen?

Även Führerns citerade nyårsbudskap, trots all dess påtagliga värme och uppskattning, lät märkligt otydligt och urvattnat:

Reichswehr skulle fortsätta att skydda riket utåt, men SA inåt? Vad skulle det konkret betyda: skydd inåt, det skulle faktiskt innebära kontroll över hela den statliga säkerhetsapparaten och dess omorganisation. Men detta kunde det inte vara tal om - även om SA upprepade gånger användes som en "hjälppolis" och ett antal SA-ledare utnämndes till polischefer, var polis- och säkerhetsapparaten på intet sätt underordnad SA-ledningen som helhet, vilket hade varit nödvändigt och nödvändigt för att SA verkligen skulle kunna fullgöra denna uppgift. Skulle Röhm ha varit tvungen att ta över inrikesministeriet för detta ändamål? - Inte heller det var det tal om.

SA-ledningen var lika skeptisk till "arbetsfördelningen" med Reichswehr:

De nationalsocialistiska revolutionärerna runt Ernst Röhm var nästan alla före detta frontofficerare och senare frikårschefer - politiska soldater som hade tvingats lämna Reichswehr och för länge sedan hade insett att denna till synes opolitiska styrka i själva verket var ett högst politiskt maktinstrument för reaktionen. Ernst Röhm och hans stab förstod revolutionens logik, att en revolution är riktigt säker först när den har skapat sin egen revolutionära armé!

Under första halvåret 1934 skärptes därför de interna spänningarna alltmer: SA krävde en "andra revolution" mot reaktionen och, som ett avgörande steg mot detta, omvandlingen av SA till en beväpnad folkmilis, samt överförandet av lämpliga ledare och underledare som officerare och underofficerare till Reichswehr för att kunna kontrollera det politiskt. Ur kombinationen av båda elementen - skapandet av en högteknologisk, kraftfull och snabbt utplacerbar, liten nationalsocialistisk elitstyrka, med stöd av en folkmilis bestående av praktiskt taget alla män i militär ålder - skulle den önskade nationalsocialistiska folkarmén växa fram under ledning av SA-staben och dess avgörande maktmedel skulle ryckas ur reaktionens händer.

Därmed blev SA:s gamla dubbelkaraktär allt tydligare igen: även om det alltid förblev en obegränsad underavdelning av partiet i enlighet med sin självbild, ville det nu inte bara bli en militär enhet igen, som tidigare, utan också bli den revolutionära folkarmén i framtiden! För detta hade den trots allt valts ut och främjats av Röhm redan 1919. I slutändan var det så han alltid hade förstått sin uppgift som SA-ledare. Och detta motsvarade också - som nämnts - logiken hos NSDAP som ett revolutionärt parti, som hade hävdad: **"Partiet befaller staten!"**

I sina avdelningar hade partiet redan under kamptiden upprättat en "skuggstat",

som efter revolutionen skulle tränga in i den borgerliga statsapparaten och omvandla den i nationalsocialistisk mening. Och i denna skuggstat hade SA alltid haft rollen som den framtida folkarmén. Varken SA-ledningen eller den vanlige SA-kämpen förstod nu varför man efter maktövertagandet på alla nivåer - men framför allt när det gällde SA:s uppgift - alltmer offrade detta krav till förmån för en kompromiss och en uppdelning av makt och uppgifter med reaktionen.

Med stöd av sina tre miljoner SA-krigare, som även obeväpnade redan var den numerärt starkaste maktfaktorn i riket, började Ernst Röhm motarbeta detta: Han föregrep den förväntade andra fasen av revolutionen och började omvandla och omorganisera SA till en militär formation, och genom spektakulära appeller från SA-grupper i hela riket, genom tal, proklamationer och marscher, utövade han allt större påtryckningar. Han förklarade:

"Om borgerliga själar tycker att det räcker med att statsapparaten har fått ett annat tecken, att den nationella revolutionen redan har varat för länge, så håller vi gärna med dem för en gångs skull; det är verkligen hög tid att den nationella revolutionen upphör och att den blir den nationella socialistiska revolutionen. Vare sig det passar dem eller inte kommer vi att fortsätta vår kamp. När de äntligen förstår vad som står på spel, med dem, om de inte vill, utan dem, och om det måste vara, mot dem."

Och slutligen, den 18 april 1934, ägde den öppna krigsförklaringen mot reaktionen rum på ett sätt som inte längre kunde överträffas, när Ernst Röhm i ett tal sade

"Men vi har inte gjort en nationell revolution, utan en nationell-socialistisk revolution, varvid vi lägger särskild vikt vid ordet "socialistisk"! Om dessa nationella krafter under tiden, utöver sitt nationella tänkande, har lärt sig och praktiskt praktiserat socialismen, kan de fortsätta att marschera med oss. Men om de tror att vi för deras skull skulle göra ens den minsta eftergift åt vår konsekventa socialistiska vilja, så misstar de sig allvarligt."

Reaktion och revolution är naturliga dödsfiender. Det finns inga broar över och över, eftersom den ena utesluter den andra. I en obegriplig mildhet rensade den nya regimen i Tyskland, när den tog makten, inte hänsynslöst upp bland det gamla och ännu äldre systemets bärare och hantlangare. I dag finns det människor i of-fentlig tjänst som ännu inte har känt en fläkt av den nationalsocialistiska revolutionens anda. Vi anklagar dem inte för att de har en attityd som har överträffats av utvecklingen, även om vi inte anser att det är lyckligt att de har eliminerats i stället för att sättas på en jämlik fot. Men vi kommer att bryta nacken av dem hårt och skoningslöst om de vågar bekräfta denna reaktionära inställning."

Sådana och liknande proklamationer, som upprepades dussintals under dessa

månader, ledde alltmer till rykten om att Ernst Röhm planerade en kupp - att den andra revolutionen, som han ansåg nödvändig, skulle utlösas av ett uppror från SA. Men detta skulle vara att helt missbedöma Röhm:

Ernst Röhm var alltid en lojal och trogen anhängare till Führern - visserligen inte en bysantinsk ja-sägare och smickrare, utan en självsäker och självtänkande vän. Med beväpningen av SA:s elittrupper (Stabswache), omorganisationen av SA till en militär styrka och med sina appeller och proklamationer förberedde Röhm inte en statskupp, som knappast kunde iscensättas på ett så öppet och provokativt sätt. Det var alltid klart att revolutionens andra fas inte skulle inledas mot Adolf Hitler, utan med honom; men det var också alltid klart att Röhm, precis som 1924, skulle avgå och lämna tillbaka sin kommission om Führern beslutade sig mot honom. Ett tydligt bevis på detta är att Röhm inte hade avgått från den bolivianska armén när han återvände till Tyskland, utan bara hade tagit tjänstledigt - med andra ord lämnat sin väg tillbaka öppen om han inte skulle kunna genomföra sina idéer! Varken den 30 juni 1934 eller senare fanns det därför något hot om ett SA-uppror: "Röhm-putschen" var i själva verket en kupp mot Ernst Röhm - möjliggjord av ett nervkrig och intrigspel från reaktionens sida, som Führern lurades av.

Någon billig kritik av Adolf Hitler bör dock inte göras i detta läge: Röhm ville inte kuppet, men han ville utöva påtryckningar - även på Führern, för att vinna honom för sina idéer. Enbart detta var ett brott mot SA:s "grundlag", som säger att SA inte får driva en egen politik, utan alltid måste förbli en militant underavdelning till partiet och underordna sig dess strategi och taktik. Denna överträdelse skulle förvisso ha motiverat att stabschefen avsattes. Det var också oansvarigt i en så spänd inrikespolitisk atmosfär, där ingen SA-kupp var möjlig, men en reaktionär Reichswehr-kupp var ständigt möjlig och hotades också vid olika tillfällen. En sådan kupp kunde ha lett till inbördeskrig!

Lurad av reaktionens kupprykten och intriger, stärkt av Röhm-motståndare i partiet, pressad av stabschefen och hotad av reaktionära restaureringsförsök, tjänade Hitlers agerande den 30 juni 1934 i hans ögon till att förhindra ett hotande inbördeskrig. Mot denna bakgrund blir avrättningen av SA-ledarna förståelig. Man kan inte och får inte vilja döma ut skuld och tragedi från den historiska observatörens bekväma fåtölj, femtio år senare!

Däremot kan man av historiska erfarenheter dra lärdomar för nutid och framtid - som vi redan har gjort med SA:s första tragedi den 9 november 1923: Den underliggande spänningen i SA:s dubbla karaktär - militär eller rent politisk - utlöstes två gånger i dramatiska händelser: Den 9 november 1923 och den 30 juni 1934. Båda gångerna stod SA på höjden av sin makt och båda gångerna förlorade det denna makt i blodiga uppgörelser som inte lämnade det någon chans. Efter 1923 var beslutet att beröva SA dess militära karaktär och omvandla det till en uteslutande propagandistiskt effektiv partiarmé det rätta. Vid den tidpunkten hade Ernst

Röhm fel. SA:s uppgift var inte att besegra det system man bekämpade militärt, utan att samla nationens kämpande elit i sina led och genom SA-andans exempel vinna över de breda folkmassorna till nationalsocialismen för att göra en legal revolution möjlig för NSDAP. Detta är hur vi hade förstått SA-traditionen och detta är hur vi tillämpar den i dagens kamptid.

Den 30 juni 1934 var emellertid den nationalsocialistiska rörelsen redan vid makten, SA hade i huvudsak fullgjort sin uppgift. I en sådan situation gäller det emellertid nu att genomsyra den borgerliga statens alla institutioner och maktbastioner med den nationalsocialistiska andan, omvandla dem och ställa dem under partiets auktoritet. Detta inkluderar framför allt alla former av inre och yttre statssäkerhet. Dessa områden är de klassiska uppgifterna för ett segerrikt SA och den militanta elit av nationen som är organiserad i det! Utan en sådan kamp mot den borgerliga reaktionens maktbastioner förblir en revolution ofullständig och måste misslyckas och kollapsa under de stora påfrestningarna, vilket den till slut gjorde. Så den här gången hade Ernst Röhm rätt.

Den konsekventa och skoningslösa kampen mot reaktionen är därför det sjunde kravet i SA:s tradition. Med tanke på SA:s och dess store stabschefs blodiga och tragiska historia står vi helt medvetet och obevekligt i denna SA-tradition, som tydligt uttrycks i de redan citerade orden av Ernst Röhm:

"Reaktion och revolution är naturliga dödsfiender. Det går inte att bygga broar över och över eftersom den ena utesluter den andra."

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERTREUE AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter !

Siebzig Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

„Jahreshefte von Massenarbeit, Vorbereitung, Verfügung und Verlesung haben nicht ausgereicht, die Kameraden persönlich hier unsere hoch geliebten Führer Adolf Hitler zu erschießen.“

Alle Nationalsozialisten sind unserer arbeitsfähigen Volksgenossen willen Schlichter im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker.

Die Bewegung ist zwar stärker geworden, aber die Größe des hochgradigen Völkertats ist heute noch viel geringer als in der Vergangenheit.

Der vornehmste Gegner ist aber dabei, das Volkstum – gegen alle weißen Völker (?) zu behaupten. Seine Mittel sind Entnazifizierung, Überfremdung und Assimilation.

Die „Agge“ oder „Gagge“, als im Wahlkampf oder im Straßenaufzug, als im Propagandamaterial bewährt, oder auf einem Schindenschiff an Bord jeder Nationalsozialisten hat seine Pflicht!

Halt Hitler!
Günther Lank

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS Nyhetsbulletin
www.nsdapao.org

#1005 18.04.2022 (133)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Frontrapport
Intervju med Molly

Tredje delen

NSK: Dina nuvarande projekt är uppenbartigen filosofiska och konstruktivare.

Beskriv din syn på hur dessa frågor påverkar politiken.

Molly: Jag forskar fortfarande upplåtarna fotografieret, men jag har mest koncentrerat mig på Adolf Hitler och Mänskligheitsens Armé (www.mouningtheorciert.com/truth.htm). Jag är uppe i 21 sidor nu, och jag har så mycket mer att göra. Att studera andra världskriget är ett absolut nödvändigt av information. Man söker information om en sak och hittar ytterligare två saker att forska om. Det känns lite som man är en arkivör som gräver upp det begränsade förhållna. Ett förhållna som de har inte vill att det ska komma fram i ljuset. Vi kan återigen tacka Internet för flödet av information och bilder. Extremt sällsynta saker har dykt upp under årens lepp från platser över hela jorden. Det känns ofta som att

the NEW ORDER

Number 179 (133) Founded 1978 April 26, 2022 (134)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countrymen and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture destruction, and re-orientation.

Whether "Agge" or "Gagge", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Halt Hitler!
Günther Lank

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org
Contact us to find out how YOU can help!